

Sygn. akt: OSD 73/16

dnia 16 stycznia 2017 r.

ORZECZENIE
Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego
Okręgowej Izby Radców Prawnych
z dnia 16 stycznia 2017 r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w składzie:

Przewodniczący: r. pr. Grzegorz Kowalik
Sędziowie: r. pr. Anna Jarlińska
r.pr. Jacek Grzegorzczak (sprawozdawca)

Protokolant: apl. radc. Sonia Stanik

Przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego: r. pr. Moniki Klonowskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 09.01.2017 r., sprawy przeciwko radcy prawnemu [REDAKTED] obwinionemu o to, że:

- działając jako pełnomocnik [REDAKTED] w okresie po 28 czerwca 2012 roku [REDAKTED] nie zawiadomił komornika sądowego o fakcie wypowiedzenia jemu pełnomocnictwa,
- nie przekazał kwot uzyskanych od komornika bezpośrednio mocodawcy, lecz w dniu 9 lipca 2012 r. [REDAKTED] z przysługującej mocodawcy wierzytelności bezzasadnie dokonał potrącenia swoich wierzytelności wobec [REDAKTED] z pieniędzy należnych [REDAKTED] przy czym radca prawny spowodował szkodę [REDAKTED] w kwocie 6.704,00 złote, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 pkt. 1 i 2 Ustawy z 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2014 r. poz. 637) w zw. z art. 6 ust. 1, art. 28 ust. 1 i 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ogłoszonym uchwałą nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r.

ORZEKA

1. Uznaje radcę prawnego [REDAKTED] winnym zarzucanych czynów, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 233) w zw. z art. 6 ust. 1, art. 28 ust. 1 i 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ogłoszonym uchwałą nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r., na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych wymierza obwinionemu karę nagany za każdy z tych czynów, a na podstawie art. 65¹ ust. 1 ustawy o radcach prawnych wymierza łączną karę nagany.
2. Na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych kosztami postępowania w kwocie 2112,50 zł obciąża obwinionego.
3. Na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych kosztami postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w sprawie pod sygn. akt WO-113/16 w kwocie 1000,00 zł (tysiąc złotych) obciąża obwinionego.

G. Kowalik

Anna Jarlińska

Jacek Grzegorzczak

Uzasadnienie

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDAKTED] dnia 21.04.2014 r. skierował do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDAKTED] wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko radcy prawnemu [REDAKTED] zamieszkałemu [REDAKTED] przy [REDAKTED] d obwinionemu o to, że działając jako pełnomocnik [REDAKTED] w okresie po 28 czerwca 2012 roku [REDAKTED] nie zawiadomił komornika sądowego o fakcie wypowiedzenia jemu pełnomocnictwa, a nadto nie przekazał kwot uzyskanych od komornika bezpośrednio mocodawcy i w dniu 9 lipca 2012 r. [REDAKTED] bezzasadnie dokonał potrącenia swoich wierzytelności wobec [REDAKTED] z pieniędzy należnych [REDAKTED], przy czym radca prawny spowodował szkodę [REDAKTED] w kwocie 6.704,00 zł, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 6 ust. 1, art. 28 ust. 1 i 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 64 ust. 1 pkt. 1 i 2 Ustawy z 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2014 r. poz. 637).

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDAKTED] orzeczeniem z dnia 20 maja 2015 r., [REDAKTED] obwinionego radcę prawnego [REDAKTED] w punkcie 1. uznał za winnego popełnienia zarzucanych czynów i wymierzył mu karę nagany z ostrzeżeniem, a w punkcie 2. obciążył obwinionego kosztami postępowania w kwocie 1.187,80 zł.

To orzeczenie w całości na swoją korzyść zaskarżył obwiniony radca prawny.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie po rozpoznaniu tego odwołania orzeczeniem z dnia 1 grudnia 2015 r., [REDAKTED] utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie zasądzając od obwinionego koszty postępowania odwoławczego.

Od tego orzeczenia odwoławczego obrońca obwinionego wniosła kasację do Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 29 czerwca 2016 r., [REDAKTED] uchylił zaskarżone orzeczenie i sprawę przekazał Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Najwyższy wyjaśnił, że orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego zapadło z rażącym naruszeniem przepisów prawa procesowego, gdyż w dniu orzekania przez ten sąd, czyli w dniu 20 maja 2015 r., wymierzona obwinionemu kara nagany z ostrzeżeniem nie była znana ustawie. Uchybienie to nie może być w żaden sposób konwalidowane, co w konsekwencji wprost obliguje – zgodnie z art. 439 § 1 k.p.k. – do uchylenia orzeczenia.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy orzeczeniem z dnia 12 października 2016 r. Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie, [REDAKTED] na skutek odwołania obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDAKTED] z dnia 20 maja 2015 r., [REDAKTED] w punkcie 1. uchylił zaskarżone orzeczenie w całości i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDAKTED] w punkcie 2. orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego w kwocie 1.000 zł pozostawił do rozpoznania Sądowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDAKTED]

W uzasadnieniu orzeczenia Wyższy Sąd Dyscyplinarny z uwagi na stwierdzenie, jak to już wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 czerwca 2016 r., bezwzględnej przesłanki odwoławczej, ograniczył się do rozpatrzenia tej kwestii, uznając, że rozpatrzenie zarzutów podniesionych w odwołaniu, a nakierowanych na ustalenie stanu faktycznego, byłoby przedwczesne, skoro zachodzi potrzeba ponowienia postępowania przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym, a przy ponownym rozpoznaniu sprawy Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zastosuje – na co zwrócił już uwagę Sąd Najwyższy – także przepisy art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 74¹ w zw. z art. 65 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w brzmieniu nadanym przez ustawę z dnia 7 listopada 2014 r. o zmianie ustawy – Prawo o adwokaturze oraz niektórych innych ustaw jako ustawy nowej.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił następujący stan faktyczny:

Obwinionego radcę prawnego łączyła z [REDAKTOWANO] z o.o. umowa windykacji należności, na podstawie której firma [REDAKTOWANO] zlecała mu prowadzenie spraw sądowych oraz egzekucyjnych związanych z dochodzeniem roszczeń przysługujących zleceniodawcy lub jego kontrahentom, którzy zlecieli firmie Progres dochodzenie roszczeń od dłużników w braku wyrażenia przez nich zgody na zdjęcie zakazu cesji wierzytelności kontrahenta na rzecz firmy [REDAKTOWANO] – zleceniodawca [REDAKTOWANO] zajmowała się bowiem obrotem wierzytelnościami bądź ich windykacją. W sytuacji podjęcia czynności windykacyjnych przez firmę [REDAKTOWANO] na rzecz jej kontrahenta odbywało się to poprzez przekazywanie obwinionemu przez [REDAKTOWANO] sprawy tego kontrahenta na podstawie udzielonego obwinionemu przez kontrahenta pełnomocnictwa. W ramach czynności windykacyjnych firmy [REDAKTOWANO] obwiniony występował jako pełnomocnik [REDAKTOWANO] kontrahenta [REDAKTOWANO] w sprawie przeciwko [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] gdyż, wobec braku zgody [REDAKTOWANO] na zdjęcie zakazu cesji, nie doszło do cesji wierzytelności pomiędzy [REDAKTOWANO] a firmą [REDAKTOWANO] i tym samym umowa między tymi firmami miała charakter windykacyjny.

[REDAKTOWANO] udzieliła obwinionemu w sprawie przeciwko [REDAKTOWANO] pełnomocnictwa 24.01.2012 r., po czym wypowiedziała je obwinionemu w dniu 22.06.2012 r., a w dniu 28.06.2012 r. wypowiedzenie zostało obwinionemu doręczone, wobec czego skutek wypowiedzenia nastąpił w dacie jego doręczenia. W tym czasie sprawa p-ko [REDAKTOWANO] była na końcowym etapie postępowania egzekucyjnego przed komornikiem sądowym. Obwiniony miał w tej sytuacji obowiązek o fakcie wypowiedzenia pełnomocnictwa poinformować komornika sądowego, czego jednak nie uczynił – z informacji pisemnej udzielonej przez komornika sądowego [REDAKTOWANO] wynika, że w aktach sprawy egzekucyjnej brak jest informacji obwinionego o wypowiedzeniu pełnomocnictwa.

Dowód:

k-54-55 umowa windykacji należności z 20.07.2011 r.

k- 206-211 umowa z dnia 24.01.2012 r. pomiędzy [REDAKTOWANO] o windykacji należności,

k- 56-57 umowa o współpracy z dnia 12.12.2011 r.,

k – 8 pełnomocnictwo z 24.01.2012 r. do sprawy I Nc 301/12,

k- 9 nakaz zapłaty z 18.04.2012 r. [REDAKTOWANO]

k- 10-11 wniosek egzekucyjny z 8.06.2012 r.

k- 14 pismo z 22.06.2012 r. [REDAKTOWANO] obwinionego – wypowiedzenie pełnomocnictwa,

k- 16 pismo wierzyciela do komornika z 27.06.2012 r.,

k- 17 pismo komornika do [REDAKTOWANO] z 5.07.2012 r.

k- 212 pismo Komornika Sądu Rejonowego [REDAKTOWANO] z dnia 9.03.2015 r. o braku w aktach komorniczych informacji od obwinionego o cofnięciu pełnomocnictwa.

Ponadto obwiniony nie przekazał [REDAKTOWANO] pełnej kwoty uzyskanej od komornika z egzekucji wobec [REDAKTOWANO] gdyż przelał ją na konto firmy [REDAKTOWANO] a przekazując wyegzekwowane kwoty na rachunek tej firmy dokonał z nich jednoczesnego potrącenia swoich wierzytelności wobec firmy [REDAKTOWANO] skutkiem czego z kolei firma [REDAKTOWANO] wypłaciła wprawdzie firmie [REDAKTOWANO] przelane przez obwinionego środki otrzymane przez niego od komornika na rzecz [REDAKTOWANO] jednakże ze względu na potrącenie dokonane przez obwinionego pomniejszone w stosunku do należnych [REDAKTOWANO] o 6.704,00 zł. Obwiniony w ramach umowy windykacyjnej ze [REDAKTOWANO] w zakresie należności [REDAKTOWANO] mógł dokonywać potrąceń swoich należności ale potrącenia te nie mogły obejmować należności z innych spraw nie związanych bezpośrednio ze sprawami [REDAKTOWANO].

Przelane przez komornika na konto obwinionego 29.06.2012 r. kwoty z nakazu zapłaty obwiniony przekazał na konto [REDAKTOWANO] po ich uszczupleniu o potrącenie swoich wierzytelności względem firmy [REDAKTOWANO] 9.07.2012 r.

Obwiniony zignorował żądanie [REDAKTOWANO] wydania na jej rzecz kwoty 6.704,00 zł, najpierw w ramach żądania [REDAKTOWANO] przekazania na jej rzecz z rachunku bankowego obwinionego łącznej należności z tytułu wyegzekwowanych przez komornika na rzecz [REDAKTOWANO] środków w kwocie 26 994,90 zł, a następnie jako kwoty brakującej z tego tytułu.

██████████ wystąpiła przeciwko obwinionemu z roszczeniem o zapłatę 6.704,00 zł do Sądu. Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego ██████████ o ██████████ zasądzono od obwinionego na rzecz skarżącego kwotę 6.704,00 zł. Sąd powszechny w uzasadnieniu tego wyroku stwierdził, że obwinionego łączył ze skarżącym stosunek pełnomocnictwa z dnia 24 stycznia 2012 r. Sąd ów dokonał także oceny umów zawartych pomiędzy skarżącym a ██████████ ustalając, że umowa pomiędzy nimi w zakresie dłużnika – ██████████ miała charakter umowy windykacyjnej, gdyż nie doszło do umowy cesji tej wierzytelności. W efekcie tego wierzyicielem w stosunku do ██████████ pozostawała ██████████ a nie ██████████. Tym samym też mocodawcą obwinionego w sprawie przeciwko ██████████ była ██████████. Sąd także ustalił, że pełnomocnictwo udzielone obwinionemu przez skarżącego na skutek pisma skarżącego z dnia 22.06.2012 r. wygasło. Sąd Rejonowy zważył też, że wobec odwołania przez ██████████ pełnomocnictwa obwinionemu, bez wpływu na dalsze działania obwinionego wobec ██████████ powinny zostać zapisy łączącej go z ██████████ umowy, która nie zabraniała pozwanemu kontaktów z mocodawcą. W konsekwencji obwiniony był obowiązany do natychmiastowego wydania ██████████ należności, które uzyskał od komornika jako jej pełnomocnik.

Dalej sąd powszechny ustalił, że skarżący o wypowiedzeniu pełnomocnictwa zawiadomił komornika sądowego, natomiast obwiniony nie zawiadomił komornika o wypowiedzeniu pełnomocnictwa, mimo że taki obowiązek na nim spoczywał.

Pieniądze komornik przelał na rachunek obwinionego, a obwiniony z tego wpływu potrącił swoją wierzytelność w stosunku do spółki ██████████.

W efekcie z winy obwinionego ██████████ poniosła szkodę w kwocie 6.704,00 zł.

Również dla Sądu Okręgowego ██████████ oddalającego apelację obwinionego od powołanego wyroku Sądu Rejonowego ██████████ nie ulegało wątpliwości, że obwiniony był pełnomocnikiem procesowym ██████████ w sprawie przeciwko ██████████ ponieważ warunkiem sine qua non udziału obwinionego jako pełnomocnika w tej sprawie było udzielenie mu pełnomocnictwa przez ██████████ albowiem ██████████ nie uzyskała zgody dłużnika na cofnięcie zakazu cesji, dlatego wierzyicielem w przedmiotowym stanie faktycznym pozostawała ██████████ i tylko ona mogła skutecznie umocować obwinionego do działania w jej imieniu w sprawie o wydanie nakazu zapłaty przeciwko ██████████.

Uzasadnienia wyroków sądów obydwu instancji stanowią logiczny i w pełni uzasadniony wywód w zakresie przyjętych w nich ustaleń podzielany w całej pełni przez orzekający w niniejszej sprawie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny.

Dowód:

- k – 8 pełnomocnictwo z 24.01.2012 r. do sprawy I Ne 301/12,
- k- 9 nakaz zapłaty z 18.04.2012 r. ██████████
- k- 16 pismo wierzyciela do komornika z 27.06.2012 r.,
- k- 17 pismo komornika do ██████████ 5.07.2012 r.,
- k- 212 pismo Komornika Sądu Rejonowego ██████████ z dnia 9.03.2015 r. o braku w aktach komorniczych informacji od obwinionego o cofnięciu pełnomocnictwa,
- k- 18 pismo ██████████ do obwinionego z dnia 9.07.2012 r.,
- k - 20-21 ostateczne wezwanie do zapłaty z 10.07.2012 r. z dowodem doręczenia,
- k-125-127 pismo obwinionego z 5.08.2014 r. z informacją o przelewach na konto ██████████ z tytułu sprawy ██████████
- ██████████ oraz potwierdzenie przelewu z dnia 9.07.2012 r.,
- k-54-55 umowa windykacji należności z 20.07.2011 r.
- k- 56-57 umowa o współpracy z dnia 12.12.2011 r.,
- k- 206-211 umowa z dnia 24.01.2012 r. pomiędzy ██████████ o windykacji należności,
- k- 131-148 wyrok Sądu Rejonowego ██████████ z dnia 17.06.2014 r. ██████████ wraz z uzasadnieniem,
- k- 215-221 wyrok z uzasadnieniem SO ██████████ z dnia 12.03.2015 r. sygn. X Ga ██████████ oddalający apelację obwinionego.

Obwiniony przyznał na rozprawie przed OSD OIRP [REDAKTOWANE] w dniu 20.05.2015 r., że o fakcie wypowiedzenia pełnomocnictwa nie zawiadomił komornika, jednakże z uwagi na to, że postępowanie egzekucyjne zakończyło się wcześniej wyjaśniał, że w dniu 28 czerwca 2012 r., tj. w dacie wpływu wypowiedzenia pełnomocnictwa do Kancelarii (czwartek) przebywał poza siedzibą Kancelarii, przed Sądem Okręgowym [REDAKTOWANE], a następnego dnia (piątek) od rana brał udział w rozprawie przed Sądem Rejonowym [REDAKTOWANE] z uwagi na przesłuchanie kilku świadków powrócił do Kancelarii około godz 13:00, wówczas dowiedział się o wypowiedzeniu pełnomocnictwa i zlecił pracownikowi sporządzenie stosownego pisma do Komornika o wypowiedzeniu pełnomocnictwa, pismo zostało przygotowane do wysyłki. W poniedziałek 02 lipca 2012 miało zostać wysłane, ale wówczas dowiedział się, że cała kwota uzyskana z egzekucji wpłynęła już na jego konto. Od Komornika dowiedział się telefonicznie, że egzekucja została zakończona wobec spłaty, dlatego uznał wysłanie zawiadomienia o wypowiedzeniu pełnomocnictwa za bezcelowe.

Środki, które wpłynęły na jego rachunek, obwiniony przekazał na rachunek firmy [REDAKTOWANE] ponieważ miał z nimi umowę o zastępstwo procesowe, a przekazał je dlatego, że firma [REDAKTOWANE] miały podpisaną między sobą umowę o współpracy w zakresie odzyskiwania należności, a obwiniony był pełnomocnikiem zarówno [REDAKTOWANE] skoro więc zlecenie przyszło z firmy [REDAKTOWANE] uznał za zasadne przekazanie środków na rachunek firmy [REDAKTOWANE] zaś prezes [REDAKTOWANE] - który od stycznia 2012 r. był równocześnie prezesem spółki [REDAKTOWANE] jak i współnikiem spółki jawnej [REDAKTOWANE] poinformował go, że praktyka przekazywania należności na rachunek spółki [REDAKTOWANE] cały czas obowiązuje. Była to ustna rozmowa, obwiniony nie ma na to dowodu, było to podtrzymanie poprzednich warunków współpracy, wszystkie środki w poprzednich sprawach przekazanych mu przez [REDAKTOWANE] do prowadzenia były przekazywane zawsze na rachunek [REDAKTOWANE]

Zarówno prezes [REDAKTOWANE] pilnowali, aby nigdy nie wysyłać pieniędzy do klienta, z pominięciem [REDAKTOWANE]

Obwiniony wyjaśnił też, że konkretnych cesji w tym przedmiocie nie było, była to praktyka stosowana w obu firmach od samego początku. Po zakończeniu sprawy sądowej z powództwa [REDAKTOWANE] przeciwko obwinionemu o zwrot kwot uzyskanych z egzekucji [REDAKTOWANE] prowadzonej przez Komornika [REDAKTOWANE] obwiniony uścił na rzecz pana [REDAKTOWANE] wszystkie kwoty zasądzone przez Sąd, niezwłocznie, na drugi dzień po wyroku.

Obwiniony na rozprawie przed OSD OIRP [REDAKTOWANE] w dniu 20.05.2015 r. wniósł o uniewinnienie, z powodów, jakie wskazał, dodatkowo powołując się na fakt, iż zgodnie z przepisami w ciągu 2 tygodni po otrzymaniu wypowiedzenia pełnomocnictwa obowiązany jest dokonywać czynności w imieniu i na rzecz swojego mocodawcy, dla zabezpieczenia jego interesów. Wskazał także, że złożenie skargi jest nadużyciem ze strony pana [REDAKTOWANE], ponieważ jako prezes spółki [REDAKTOWANE] nie podejmował żadnych czynności zmierzających do rozliczenia się z Kancelarią, co więcej wyprowadził cały majątek ze spółki [REDAKTOWANE] na swoją rzecz. Wskazuje to na intencjonalne działanie pana [REDAKTOWANE] ponieważ zlecenie sprawy zostało dokonane formalnie przez firmę [REDAKTOWANE] a nie [REDAKTOWANE].

Dowód:

k 255-257 protokół z rozprawy - zeznania obwinionego w dniu 20.05.2015.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył:

Wniosek Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego zasługuje na uwzględnienie. Uznając radcę prawnego [REDAKTOWANE] winnym zarzucanych mu czynów Okręgowy Sąd Dyscyplinarny stwierdził, że przeprowadzone postępowanie dowodowe nie nasuwa żadnych wątpliwości a czyny te wyczerpują znamiona przewinień dyscyplinarnych przewidzianych w przepisach ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j.: Dz. U. z 2016 r. poz. 233) oraz Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu Uchwały nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,

Czyn polegający na niezawiadomieniu przez obwinionego radcę prawnego [REDAKTOWANE] komornika sądowego [REDAKTOWANE] o fakcie wypowiedzenia jemu pełnomocnictwa w sprawie, w której obwiniony reprezentował mocodawcę [REDAKTOWANE] jawna w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przez tego komornika, wyczerpuje znamiona popełnienia przewinienia dyscyplinarnego przewidzianego w art. 64 ust. 1 o radcach prawnych w zw. z art. 6 ust. 1 i art. 28 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, jako postępowanie sprzeczne z prawem, stanowiąc jednocześnie naruszenie przez obwinionego swych obowiązków zawodowych oraz zasad etyki zawodowej radcy prawnego przez brak dołożenia przez obwinionego należytej staranności w czynnościach w postępowaniu egzekucyjnym z jednoczesnym wyczerpaniem znamion przewinienia w postaci naruszenia pożądanego w ramach zasad etyki zawodowej radcy prawnego stosunków pomiędzy radcą prawnym a klientem opartych na zaufaniu.

Czyn polegający na nieprzekazaniu przez obwinionego radcę prawnego [REDAKTOWANE] kwot uzyskanych od komornika bezpośrednio mocodawcy [REDAKTOWANE] jawna i bezzasadnym dokonaniu przez obwinionego w dniu 9 lipca 2012 r. we Wrocławiu potrącenia swoich wierzytelności wobec [REDAKTOWANE] z pieniędzy należnych [REDAKTOWANE], przy czym radca prawny spowodował szkodę [REDAKTOWANE] w kwocie 6.704,00 zł, wyczerpuje znamiona popełnienia przewinienia dyscyplinarnego przewidzianego w art. 64 ust. 1 o radcach prawnych w zw. z art. 6 ust. 1 i art. 28 ust. 1 i 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego jako postępowanie sprzeczne z prawem, stanowiąc jednocześnie naruszenie przez obwinionego swych obowiązków zawodowych oraz zasad etyki zawodowej radcy prawnego przez naruszenie pożądanego w ramach zasad etyki zawodowej radcy prawnego stosunków pomiędzy radcą prawnym a klientem opartych na zaufaniu oraz brak, wbrew ciążącemu na radcy prawnym obowiązkowi, ustalenia z klientem [REDAKTOWANE], podejmując się prowadzenia jej sprawy, zasad wynagradzania, a nadto brak ustalenia tych zasad i w okresie późniejszym, w sytuacji dysponowania środkami finansowymi uzyskanymi dla klienta w postępowaniu egzekucyjnym, z zamiarem potrącenia z nich przez obwinionego kwot poza samymi kosztami zastępstwa procesowego i egzekucyjnego przyznanymi obwinionemu w sprawie, tytułem wierzytelności przysługujących obwinionemu od osoby trzeciej, to jest spółki [REDAKTOWANE].

Wymierzając karę dyscyplinarną nagany za każdy z czynów oraz karę łączną nagany OSD miał na uwadze następujące okoliczności:

Brak powiadomienia komornika o wypowiedzeniu pełnomocnictwa narusza pożądanego stosunki pomiędzy radcą prawnym a klientem w oparciu o kryterium zaufania wskazane w art. 28 ust. 1 zd. 1 KERP w tym znaczeniu, że klient ma prawo w związku z udzieleniem pełnomocnictwa w oparciu o to kryterium oczekiwać podjęcia rzetelnych kroków przez radcę prawnego i to nie tylko z tytułu czynności podejmowanych przez radcę jako aktualnego pełnomocnika, lecz również z tytułu czynności podjętych przez niego w związku z umocowaniem po wypowiedzeniu pełnomocnictwa. Winny one stanowić continuum dotychczasowych działań radcy prawnego zgodnie z tym kryterium, gdyż przepis ten nie stwarza w tym zakresie barier czasowych. Gwarancją zachowania ciągłości zaufania w stosunkach klient – radca prawny stanowi m.in. dostosowanie się przez radcę prawnego do wyrażonego przez wypowiedzenie mu pełnomocnictwa wyraźnego oświadczenia woli klienta, iż z momentem doręczenia go radcy prawnemu, skończył on reprezentowanie klienta przed organem lub instytucją do czego był dotychczas umocowany odwołanym pełnomocnictwem, który to finał przekłada się jednoznacznie na konieczność poinformowania przez radcę prawnego organu lub instytucji o braku swojego umocowania przed nimi. Na etapie postępowania egzekucyjnego po wypowiedzeniu pełnomocnictwa radcy prawnemu niewątpliwie takim organem jest komornik. W przeciwnym wypadku radca prawny nadużywa udzielonego mu kredytu zaufania przez mocodawcę, który dokonania takiej czynności radcy prawnego nie monitoruje, nie musi tego czynić, czy też wreszcie, praktycznie, nie jest w stanie monitorować. Realizacja tej czynności opiera się zatem na zasadzie honorowania przez radcę prawnego wymaganego zasadami etyki kryterium zaufania w stosunkach z klientem. Obwiniony o wypowiedzeniu pełnomocnictwa winien był zatem zawiadomić komornika. Nie czyniąc tego, obwiniony nadużył udzielonego mu kredytu zaufania przez klienta spółkę [REDAKTOWANE], a tym samym postąpił niezgodnie z etyką zawodową radcy prawnego wyrażoną w przepisie art. 28 ust. 1 KERP.

Wypowiedzenie pełnomocnictwa procesowego przez mocodawcę odnosi skutek prawny w stosunku do sądu lub komornika z chwilą zawiadomienia ich o tym /art. 94 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c./. Nie sposób przypisać temu uregulowaniu dowolności w zachowaniu profesjonalnego pełnomocnika jakim jest obwiniony radca prawny co do spowodowania takiego skutku w toczącym się postępowaniu sądowym lub egzekucyjnym. Przepis ten nie ma charakteru tylko porządkującego ale jest elementem konstrukcji uzyskania swoistej transparentności w stosunkach pomiędzy uczestnikami postępowania, wraz z wiedzą co do utraty takiej roli przez któregoś z nich. Dotyczy to w przypadku wypowiedzenia pełnomocnictwa radcy prawnemu ustania jego dotychczasowej roli w toczącym się postępowaniu.

Znajomość powyższego przepisu daje zawsze w stosunku do mocodawcy priorytet w jego stosowaniu radcy prawnemu jako fachowemu pełnomocnikowi. Brak dążności fachowego pełnomocnika do efektywnego zastosowania tego przepisu stanowi z punktu widzenia celowości jego pomieszczenia w k.p.c. o jego naruszeniu, a w tym kontekście brak zawiadomienia przez obwinionego o wypowiedzeniu pełnomocnictwa stanowi o postępowaniu sprzecznym z prawem i naruszeniem swych obowiązków zawodowych, o których stanowi art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych oraz art. 6 ust. 1 Kodeksu etyki Radcy Prawnego.

Postępowanie w niniejszej sprawie wykazało, że obwiniony świadomie nie poinformował komornika. Złożone przez obwinionego w tej mierze wyjaśnienia są nieprzekonywujące, a mając dodatkowo na uwadze istotność dokonania czynności powiadomienia o wypowiedzeniu pełnomocnictwa z punktu widzenia racji tego uregulowania w przepisach prawnych, nie zasługują one na uwzględnienie.

Należy przy tym dodatkowo mieć na uwadze i to, że obwiniony prowadzi kancelarię w spółce partnerskiej, zatrudnia personel, a zatem miał określone możliwości nie dopuścić do zaniechania zawiadomienia komornika o odwołaniu mu pełnomocnictwa.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał zatem niepowiadomienie komornika przez obwinionego radcę prawnego [REDAKTURA] o fakcie wypowiedzenia jemu pełnomocnictwa za czyn naganny o charakterze przewinienia dyscyplinarnego i uznając go winnym zarzucanego mu czynu wypełniającego znamiona popełnienia przewinienia dyscyplinarnego przewidzianego w art. 64 ust. 1 o radcach prawnych w zw. z art. 6 ust. 1 i art. 28 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, co wykazano, wymierzył obwinionemu za ten czyn, jako współmierną, przewidzianą na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych karę nagany.

Obwiniony nie tylko nie poinformował komornika, iż klient wypowiedział mu pełnomocnictwo ale także pobrał w imieniu klienta nienależne wynagrodzenie w kwocie 6.704,00 zł i zwrócił je dopiero po wyroku Sądu Apelacyjnego, powodując w tej kwocie szkodę na rzecz [REDAKTURA]

Radca prawny przyjmując pełnomocnictwo do prowadzenia spraw klienta, swoją działalność z tym związaną był obowiązany wykonywać rzetelnie, z należyłą starannością i mieć na uwadze interes klienta, a nie własny.

Obwiniony – jak wyjaśnił Sądowi na rozprawie – zgodnie z przepisami w ciągu 2 tygodni po otrzymaniu wypowiedzenia pełnomocnictwa obowiązany jest dokonywać czynności w imieniu i na rzecz swojego mocodawcy, dla zabezpieczenia jego interesów.

Dowód: k 255-257 protokół z rozprawy - zeznania obwinionego w dniu 20.05.2015

Obwiniony radca prawny [REDAKTURA] zdaje się jednak nie dostrzegać sensu przepisu art.94 § 2 kodeksu postępowania cywilnego o treści:

„Adwokat lub radca prawny, który wypowiedział pełnomocnictwo, obowiązany jest działać za stronę jeszcze przez dwa tygodnie, chyba że mocodawca zwolni go od tego obowiązku. Każdy inny pełnomocnik powinien, mimo wypowiedzenia, działać za mocodawcę przez ten sam czas, jeżeli jest to konieczne do uchronienia mocodawcy od niekorzystnych skutków prawnych.”

Przepis ten bowiem ma zastosowanie, kiedy radca prawny po wypowiedzeniu pełnomocnictwa działa dwa tygodnie w interesie swojego klienta.

Działanie radcy prawnego, wyżej opisane, nie było zabezpieczeniem interesów klienta lecz działaniem na niekorzyść klienta i spowodowało u niego szkodę w wysokości kwoty 6.704,00 zł pobranej nienależnie przez radcę prawnego [REDAKTOWANE]

W ten sposób obwiniony radca prawny postąpił sprzecznie z obowiązującym go mimo wypowiedzenia przepisem prawnym, co wyczerpuje znamiona przewinienia postępowania sprzecznego z prawem na podstawie art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, stanowiąc jednocześnie naruszenie przez obwinionego swych obowiązków zawodowych oraz zasad etyki zawodowej radcy prawnego przez naruszenie pożądaných w ramach zasad etyki zawodowej radcy prawnego stosunków pomiędzy radcą prawnym a klientem opartych na zaufaniu oraz brak, wbrew ciężącemu na radcy prawnym obowiązkowi, ustalenia z klientem [REDAKTOWANE] podejmując się prowadzenia jej sprawy, zasad wynagradzania, a nadto brak ustalenia tych zasad i w okresie późniejszym, w sytuacji dysponowania środkami finansowymi uzyskanymi dla klienta w postępowaniu egzekucyjnym, z zamiarem potrącenia z nich przez obwinionego kwot poza samymi kosztami zastępstwa procesowego i egzekucyjnego przyznanymi obwinionemu w sprawie z tytułu wierzytelności przysługujących obwinionemu od osoby trzeciej, a to spółki [REDAKTOWANE]

Tym samym doszło również do dopuszczenia się przez obwinionego przewinienia o znamionach zachowania sprzecznego z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, w myśl którego radca prawny obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe zgodnie z prawem, a także uczciwie, rzeczowo i z należyłą starannością.

Jak wynika ze stanu faktycznego sprawy, mając również na uwadze ustalenia przyjęte w powołanych w materiale dowodowym wyrokach sądów powszechnych - wydziały gospodarcze - w dwóch instancjach, podmiotem reprezentowanym przez obwinionego w sprawie przeciwko [REDAKTOWANE] w [REDAKTOWANE] była [REDAKTOWANE] a nie [REDAKTOWANE] i to jej pełnomocnik winny był staranne działanie.

A zatem, wbrew twierdzeniu obwinionego nie był on pełnomocnikiem zarówno [REDAKTOWANE] jak i [REDAKTOWANE] gdyż stosunek pełnomocnictwa wiązał obwinionego tylko z [REDAKTOWANE] natomiast z firmą [REDAKTOWANE] wiązała obwinionego umowa zlecenia, w której był zleceniobiorcą a nie pełnomocnikiem.

Wobec tego, jak słusznie zauważa w wyroku z dn. 12.03.2015 r. Sąd Okręgowy [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] udzielenie pełnomocnictwa obwinionemu przez [REDAKTOWANE] rodzi specyficzną relację opartą na zaufaniu, której istotą jest konieczność starannego działania pełnomocnika na rzecz mocodawcy.

Należy w konsekwencji podzielić wyrażone jednoznacznie przez Sąd Rejonowy [REDAKTOWANE] stanowisko, iż w sytuacji udzielenia obwinionemu pełnomocnictwa przez [REDAKTOWANE] nie znajdują uzasadnienia działania obwinionego polegające na braku przekazania uzyskanych od komornika kwot bezpośrednio mocodawcy, dokonania potrącenia swoich wierzytelności wobec [REDAKTOWANE] oraz przelania pozostałej po potrąceniu kwoty na konto tej spółki. Takie działanie obwinionego należy kwalifikować jako celowe działanie na szkodę klienta, ponieważ w jego następstwie [REDAKTOWANE] nie odzyskała od [REDAKTOWANE] kwoty 6.704,00 zł z tytułu nakazu zapłaty z dnia 18 kwietnia 2012 r.

Słusznie też Sąd Rejonowy [REDAKTOWANE] zważył, które to stanowisko podziela Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, że powód w piśmie odwołującym pełnomocnictwo dla pozwanego w sposób jednoznaczny wskazał, że wszelki dalszy kontakt w sprawie przeciwko [REDAKTOWANE] obwiniony powinien prowadzić już bezpośrednio z mocodawcą, bez pośrednictwa [REDAKTOWANE].

Obwiniony nadmienia w złożonych przed OSD [REDAKTOWANE] wyjaśnieniach, że [REDAKTOWANE] miały podpisaną między sobą umowę o współpracy w zakresie odzyskiwania należności i zachodziły między nimi określone związki personalne, które tworzyły pewną złożoność sytuacji w zakresie rozliczeń obwinionego z tytułu zawartej umowy o windykacji, co ekskulpuje obwinionego od odpowiedzialności dyscyplinarnej. Należy wyjaśnienia te zakwalifikować jako bezzasadne.

Przede wszystkim, wbrew wyjaśnieniom obwinionego, nie mogło sprawić mu trudności, jako profesjonalście, dokonanie identyfikacji poszczególnych podmiotów gospodarczych pozostających z sobą w związkach umownych i personalnych na zasadzie ich prawnej odrębności, a stąd trafnego rozpoznania mocodawcy udzielającego pełnomocnictwa.

Należy wziąć również pod uwagę i ten fakt, że to na obwinionym jako radcy prawnym spoczywa obowiązek zadbania o to aby w tak przedstawionej sytuacji nie doszło do kolizji interesów mocodawcy udzielającego pełnomocnictwa z interesem innego klienta. Taką opcję dla roli radcy prawnego przewiduje art. 28 ust. 3 KERP, zgodnie z którym winien on podejmując się prowadzenia sprawy poczynić ustalenia z klientem, którym jednoznacznie była [REDAKTOWANE] co do zasad wynagradzania, a zatem i co do rozliczeń kwoty uzyskanej w wyniku windykacji, od którego to obowiązku nie zwalnia radcy system złożonych zależności w umowach powiązanych z udzielonym pełnomocnictwem, a wręcz przeciwnie, powinno go to skłaniać do takich bezspornych uzgodnień.

Jeżeli bowiem nawet, wbrew takiej powinności, obwiniony zasad wynagradzania w myśl art. 28 ust. 3 KERP podejmując się prowadzenia sprawy nie ustalił z klientem, to przynajmniej winien je ustalić w sytuacji odwołania mu pełnomocnictwa w prowadzonej już sprawie i przyjęcia przez niego od komornika po wypowiedzeniu pełnomocnictwa całej wyegzekwowanej kwoty na rzecz klienta, z której miał zamiar dokonać potrąceń swoich wierzytelności przysługujących mu nie od klienta - [REDAKTOWANE] a od osoby trzeciej - [REDAKTOWANE]

Skoro bowiem art. 28 ust. 3 KERP wymaga ustalenia z klientem zasad wynagradzania przy podjęciu się przez radcę prawnego prowadzenia sprawy, to tym bardziej powinność ta obciąża radcę prawnego w toku postępowania, także i po wypowiedzeniu pełnomocnictwa, zwłaszcza kiedy ma to znaczenie dla zadysponowania przez radcę prawnego środkami uzyskanymi dla klienta a przekazanymi racy prawnemu w związku z postępowaniem, w którym klienta reprezentował.

W tym też sensie brak nieodzownych uzgodnień co do zasad wynagradzania nawet już po podjęciu się prowadzenia sprawy przez radcę prawnego stanowi na zasadzie logiki przepisu art. 28 ust. 3 KERP o jego naruszeniu.

Niewątpliwie też zatem trafnie ocenił SR [REDAKTOWANE], że w następstwie działania obwinionego, z uwagi na potrącenie swoich wierzytelności wobec spółki [REDAKTOWANE] z kwot należnych [REDAKTOWANE] korzyść odniósł jedynie on sam, co było szkodliwe dla klienta oraz niezgodne z zasadami etyki zawodowej obwinionego. Należyte wywiązanie się przez obwinionego z obowiązków profesjonalnego pełnomocnika skutkowałoby bowiem otrzymaniem przez [REDAKTOWANE] całości należności zasądzonej nakazem zapłaty z 18 kwietnia 2012 r.

Gdyby bowiem, jak słusznie uzupełnia w uzasadnieniu swojego wyroku SO [REDAKTOWANE] obwiniony w sposób należyty wywiązywał się ze swoich obowiązków profesjonalnego pełnomocnika i od razu po wpłynięciu do niego wypowiedzenia zawiadomił o tym fakcie komornika wskazując jednocześnie numer rachunku bankowego [REDAKTOWANE] jako właściwego do przekazania kwot otrzymanych w toku postępowania egzekucyjnego, to firma [REDAKTOWANE] uzyskałaby całość należnej jej sumy i nie powstałaby po jej stronie szkoda, którą w efekcie swojego niestaranego działania wyrządził jej pozwany.

Wreszcie należy mieć na uwadze, co podkreśla SO [REDAKTOWANE], że na ocenę zachowania pełnomocnika wpływa nie tylko, na co obwiniony powołuje się w apelacji do SO [REDAKTOWANE], a co podnosi również w wyjaśnieniach przed OSD [REDAKTOWANE], czas który upłynął od momentu powiadomienia obwinionego o wypowiedzeniu mu pełnomocnictwa do momentu wykonania przelewu przez komornika, ale również, a może i nawet przede wszystkim, późniejsze działanie obwinionego, który jak też to słusznie zauważył Sąd rejonowy, działał w sposób celowy na szkodę klienta potrącając swoją wierzytelność względem wierzytelności spółki [REDAKTOWANE] pomimo faktu, iż wierzycielem co do kwoty otrzymanej przez pełnomocnika od komornika nie była spółka [REDAKTOWANE] spółka jawna i to na jej rzecz pełnomocnik winien przekazać uzyskane środki pieniężne.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP [REDAKTOWANE] uznał zatem wobec powyższego radcę prawnego [REDAKTOWANE] winnym zarzucanego mu czynu polegającego na nieprzekazaniu przez niego kwot uzyskanych od komornika bezpośrednio mocodawcy [REDAKTOWANE] i bezzasadnym dokonaniu przez obwinionego w dniu 9 lipca 2012 r. we Wrocławiu potrącenia swoich wierzytelności wobec [REDAKTOWANE] z pieniędzy należnych [REDAKTOWANE], przy czym radca prawny spowodował szkodę [REDAKTOWANE] w kwocie 6.704,00 zł, co wyczerpuje znamiona popełnienia przewinienia dyscyplinarnego przewidzianego w art. 64 ust. 1 o radcach prawnych w zw. z art. 6 ust. 1 i

art. 28 ust. 1 i 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego jako postępowanie sprzeczne z prawem, stanowiąc jednocześnie naruszenie przez obwinionego swych obowiązków zawodowych oraz zasad etyki zawodowej radcy prawnego przez naruszenie pożądaných w ramach zasad etyki zawodowej radcy prawnego stosunków pomiędzy radcą prawnym a klientem opartych na zaufaniu oraz dopuszczenie do braku, wbrew ciążącemu na radcy prawnym obowiązkowi, ustalenia z klientem [REDAKOWANE], podejmując się prowadzenia jej sprawy, zasad wynagradzania, a nadto braku ustalenia tych zasad i w okresie późniejszym, w sytuacji dysponowania środkami finansowymi uzyskanymi dla klienta w postępowaniu egzekucyjnym, a to z zamiarem potrącenia z nich przez obwinionego kwot poza samymi kosztami zastępstwa procesowego i egzekucyjnego przyznanymi obwinionemu w sprawie, bowiem tytułem wierzycelności przysługujących obwinionemu od osoby trzeciej, a to spółki [REDAKOWANE] związku z tym na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2 w zw. art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 233) w zw. z art. 6 ust. 1 i art. 28 ust. 1 i 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z dnia 28 grudnia 2010 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wymierzył obwinionemu za ten czyn stanowiący w świetle powyższych przepisów przewinienie dyscyplinarne, karę nagany, jako współmierną do jego popełnienia.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP we Wrocławiu uznając radcę prawnego [REDAKOWANE] winnym zarzucanych mu czynów i wobec jednoczesnego ukarania za każde z przewinień dyscyplinarnych dokonanych tymi czynami tego samego rodzaju karą nagany, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone, na podstawie art. 65¹ ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 233) wymierzył obwinionemu karę łączną nagany.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP [REDAKOWANE] zastosował też tym samym, zgodnie ze wskazaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego KIRP w Warszawie, przepisy art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 74¹ w zw. z art. 65 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w brzmieniu nadanym przez art. 2 p. 18 ustawy z dnia 7 listopada 2014 r. o zmianie ustawy – Prawo o adwokaturze oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2014.1778.) jako ustawy nowej, przez orzeczenie kary dyscyplinarnej nagany, która na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych przewidziana jest w przepisach ustawy zmieniającej jako ustawy nowej na dzień orzekania i tytułem dokonanej w tym przepisie zmiany winna być zastosowana na mocy art. 4 § 1 k.k., gdyż przewidziana przed zmianą na podstawie tego samego art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych kara nagany z ostrzeżeniem obowiązująca w czasie popełnienia deliktu, a orzeczona przez OSD OIRP [REDAKOWANE] 20.05.2015 r. pod [REDAKOWANE], nie jest względniejsza dla sprawcy i stąd nie stosuje się jej. Nadto w dniu orzekania przez OSD OIRP [REDAKOWANE] 16 stycznia 2017 r., tak jak i orzeczona poprzednio w dniu 20.05.2015 r., kara nagany z ostrzeżeniem nie jest znana ustawie o radcach prawnych po zmianach.

Tym samym Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w orzeczeniu zastosował karę przewidzianą w obowiązujących przepisach i współmierną do przewinienia obwinionego radcy prawnego.

Przy tym w podstawie prawnej orzeczenia OSD OIRP [REDAKOWANE] powołał tekst jednolity ustawy o radcach prawnych z 2016 r., a nie tylko samą ustawę zmieniającą z 7 listopada 2014 r., gdyż tekst ten ujmuje w swojej treści wskazaną do zastosowania przez WSD KIRP zmianę w zakresie braku możliwości orzeczenia kary nagany z ostrzeżeniem, dopuszczając w to miejsce orzeczenie kary nagany, a mając na uwadze wyrażoną w art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 74¹ zasadę zastosowania ustawy nowej, innej niż w czasie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, o ile ustawa obowiązująca poprzednio nie jest względniejsza dla sprawcy, a czego OSD [REDAKOWANE] wydając niniejsze orzeczenie w ustawie o radcach prawnych przed zmianą z 7 listopada 2014 r. nie dopatrył się, w zw. z art. 74¹ ten jednolity tekst ustawy w zakresie rozstrzygnięcia sprawy powołał i zastosował, uznając karę nagany za względniejszą od kary nagany z ostrzeżeniem. Na zasadzie integralności ustawy co do kary i znamion przewinienia, tekst jednolity ustawy o radcach prawnych z 2016 r. – art. 64 ust. 1 znajduje zastosowanie również co do znamion przewinienia w niniejszej sprawie.

Co do naruszenia przez obwinionego zasad etyki radcowskiej OSD [REDAKOWANE] orzekł natomiast na podstawie powołanych w sentencji orzeczenia przepisów KERP obowiązujących w brzmieniu Uchwały nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010

r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, gdyż na mocy § 2 Uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, która weszła w życie z dniem 1 lipca 2015 r., przepisy KERP z 2010 r. mają zastosowanie do zdarzeń mających miejsce przed dniem wejścia w życie uchwały z 2014 r., a zatem i w czasie popełnienia przez obwinionego przewinienia dyscyplinarnego, to jest w okresie po 28 czerwca 2012 r. i w dniu 9 lipca 2012 r.

Obwiniony na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych został obciążony kosztami niniejszego postępowania w kwocie 2112,50 zł.

Na tej samej podstawie, w związku z pozostawieniem przez WSD KIRP w Warszawie do rozpoznania OSD OIRP [REDAKTOWANE] orzeczenia o kosztach postępowania odwoławczego przed WSD KIRP w Warszawie w kwocie 1000 zł, obciążono nimi obwinionego.

Od niniejszego orzeczenia służy prawo wniesienia odwołania do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w Warszawie za pośrednictwem OSD [REDAKTOWANE] w terminie 14 dni od otrzymania orzeczenia z uzasadnieniem.

Jacek Gregorzuk

Anna Jankowska

Głowacki